

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania W. G.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o prawo do renty rolniczej i prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy rolniczej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18 czerwca 2024 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt III AUa 1067/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt III AUa 1067/21, Sąd Apelacyjny w Lublinie – w sprawie z odwołania W. G. przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego – oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 15 października 2021 r., sygn. akt VIII U 3446/19, w którym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie W. G. od decyzji organu rentowego z dnia 30 lipca 2019 r. W decyzji tej Prezes KRUS odmówił W. G. prawa do renty rolniczej w związku z wypadkiem przy pracy rolniczej oraz do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że komisja lekarska

orzeczeniem z dnia 23 lipca 2019 r. nie uznała wnioskodawcy za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie skarżącego Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszenia art. 382 k.p.c. i oparł orzeczenie w całości o materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji z pominięciem rozważenia zarzutów oraz dowodów z postępowania apelacyjnego. Naruszenie przepisu art. 382 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez niezasadne w okolicznościach sprawy zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych, doprowadziło do sytuacji w której rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego zostało wydane mimo faktu, iż biegli w swoich opiniach w najmniejszym nawet stopniu nie odnieśli się do możliwości wykonywania pracy przez wnioskodawcę w konkretnym (tym w którym gospodaruje) gospodarstwie rolnym, nie ocenili również jakie konkretnie prace są niezbędne dla funkcjonowania tegoż gospodarstwa co całkowicie zaprzepaściło sens prowadzenia postępowania. Powyższe uchybienia doprowadziły do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 21 ust. 5 w związku z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, przez jego niezastosowanie tj. przyjęcie, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym w rozumieniu powołanego przepisu, pomimo braku poczynienia jakichkolwiek ustaleń w zakresie rozmiaru i specyfiki prac wymaganych w konkretnym gospodarstwie rolnym należącym do wnioskodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste

naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący oczywistą zasadność jego skargi kasacyjnej wiąże z oczywistym naruszeniem przez Sąd Apelacyjny wskazanych przepisów postępowania jak również naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię. Poza prostą negacją stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji – przede wszystkim w zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – brakuje w uzasadnieniu wniosku odpowiedniego wyводу wykazującego sugerowaną oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie jest przy tym tak – jak twierdzi uzasadnienie wniosku - , że biegli lekarze sądowi badający skarżącego nie uwzględnili w ocenie zdolności do pracy charakterystyki jego gospodarstwa rolnego.

Sąd drugiej instancji – dzieląc i przyjmując za własne ustalenia podstawy faktycznej oraz dzieląc ocenę prawną zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji – przedstawił w szczególności, że Sąd Okręgowy, badając przesłankę istnienia u wnioskodawcy niezdolności do pracy oparł się na opiniach biegłych sądowych specjalistów lekarzy biegłych sądowych: okulisty, reumatologa i ortopedy. Opiniujący biegli zgodnie uznali, że brak u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Zdaniem biegłych, pomimo stwierdzonych schorzeń aktualna wydolność funkcjonalna narządów ruchu wnioskodawcy jest dobra. Wnioskodawca może samodzielnie wykonywać pracę w gospodarstwie

rolnym. Biegły sądowy lekarz okulista podkreślił, że okoliczność, że wnioskodawca jest obecnie osobą jednooczną sprowadza przeciwwskazania jedynie do prac wymagających widzenia obuocznego, co przy charakterystyce gospodarstwa wnioskodawcy, wynikającej z akt KRUS nie powoduje po stronie wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy. Opinie były uzupełniane, a biegli odnieśli się do wszystkich schorzeń i zarzutów wnioskodawcy. Zdaniem Sądu drugiej instancji przedmiotowe opinie biegłych są logiczne, konsekwentne i nie pozostawiają wątpliwości co do faktu braku niezdolności do pracy skarżącego w gospodarstwie rolnym. W związku z tym nie było podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych.

Skarżący – w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – nie przedstawił przekonującej, rzeczowej argumentacji, którą wykazałby oczywistą zasadność jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[SOP]

(r.g.)